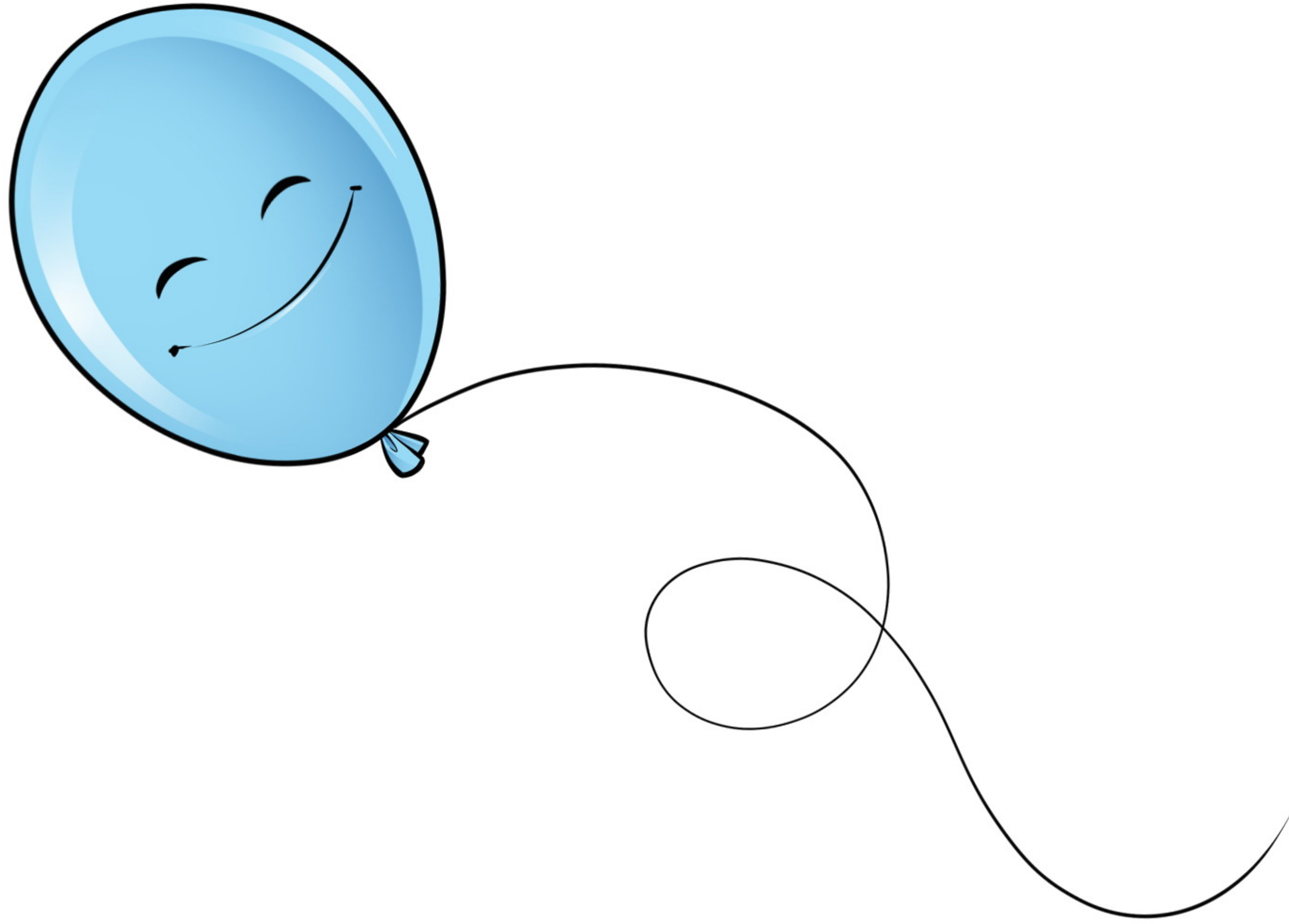

Наташа Анђелеска

РЕТКИ МОМЧИЌ И ПРИЧЉИВИ БАЛОНЧИЌ

илустрације
Александар Сотировски

Наташа Анђелеска

РЕТКИ МОМЧИЋ И ПРИЧЉИВИ БАЛОНЧИЋ

Илустрације и дизајн:
Александар Сотировски

Превод на српски:
Наталија Куновска Цингарска

Израдња ове сликовнице је подржана од стране

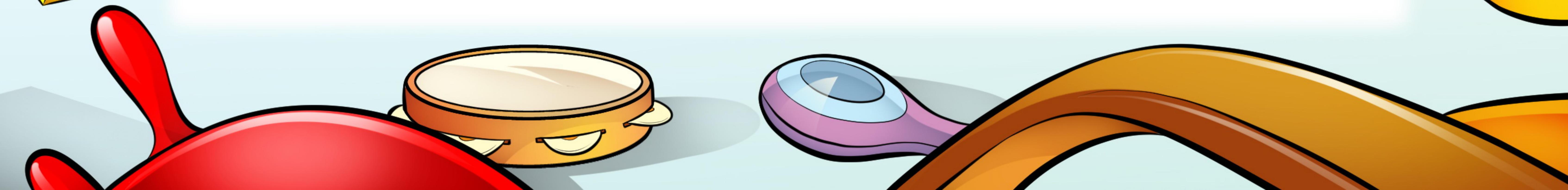

Рођенданска забава започела је пре пола сата.

Момчић је био врло узбуђен и још од куће је почео са плановима с ким ће играти лопту, с ким билијар или се куглати, али и како ће плесати кад крене музика, а и силно се надао се да ће у играоници где слави бити на плафону диско кугла, јер је веома занимљиво кад се толико различитих боја окрећу наоколо.

Али чим је стигао у играоницу, и почео је са играма које је планирао, изненада је осетио како му је рука клонула и није могао да је помера. Постала му је тешка и није могао да помера прсте. Тужно је седео у углу играонице и осећао се врло уморно, иако је његов рођендан тек почео. Данас није радио ништа посебно, а ипак његове руке и ноге више нису желеле играти са осталом децом и са рођенданским балонима. А остала су деца наставила безбрижну игру и нису ни приметила да њега нема.

Седећи тако сам, рекао је себи: више нећу правити никакве планове пре него што негде стигнем. Моји се планови никада не остваре.

Одједном је осетио нежни додир на својој руци која је бивала све тежа и дебља, већ је отицала. Дотакнуо га је плави Балон. Погледао је у његове тужне очи и упитао: Зашто се више не играш? Није ваљда да се љутиш што се моја чврстина и величина смањују? Почео сам да се издувавам. Али стварно сте ме брзо уморили!

Момчић се на тренутак уплашио изненадним додиром, али још га је више изненадио тај тихи говор који је чуо. Окретао је главу лево па десно и тражио наоколо да ли се можда неко од деце сакрио па покушава да га зафркава да би помислио да балон говори. Али наоколо није било никога, па је зачуђено погледао тај балончић. Како је могуће да балон говори? – запитао се. Па још и да се жали?!? Да ипак није ово нека шала, а уопште му није до шале, не осећа се добро.

Али свакако му је био потребан неко да са њим разговара, јер су се сва остала деца удубила у игру са балонима.

Зато је одговорио: Не љутим се на тебе. Љут сам на себе... Кад би само знао какве сам планове имао за данас. Смислио сам своје кораке и кореографију за плес, ако има микрофон хтео сам и да певам, као на караоке забави, знаш сигурно! Али ето, ништа од тога...

А знао сам и да би победио у куглању, добро ми је кренуло. Свакако бих освојио пуно поена и добио бих оне бонус ударце које компјутер додаје.

Ех, да сам издржао бар до торте, да је могла моја рука да не отиче бар до краја рођендана, могао бих још мало да се играм, па онда да одем у болницу...

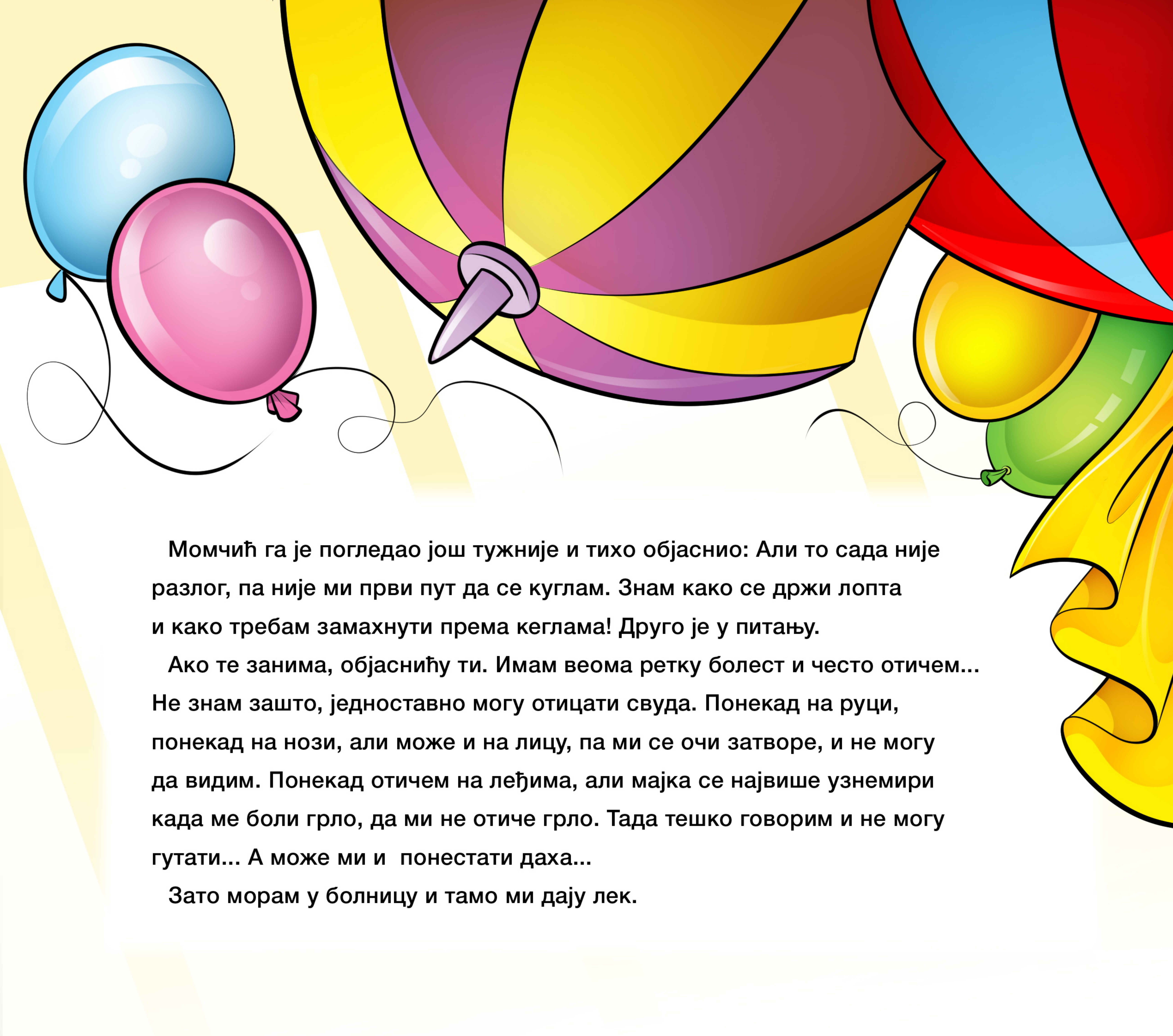

Балон је био изненађен којим жаром дечак прича о својим плановима, а сада је тако малаксао, па га је забринуто питао, иако је и он постепено губио снагу и смањивао се, полако се издувавао: А зашто би ишао у болницу? Да ниси ударио руку? Дали је можда та кугла била претешка за куглање? Или си ти прејакно замахнуо пре него што си пустио куглу да се кортља? Или си био у журби и ниси обраћао пажњу како се правилно држи та кугла, па си се повредио?

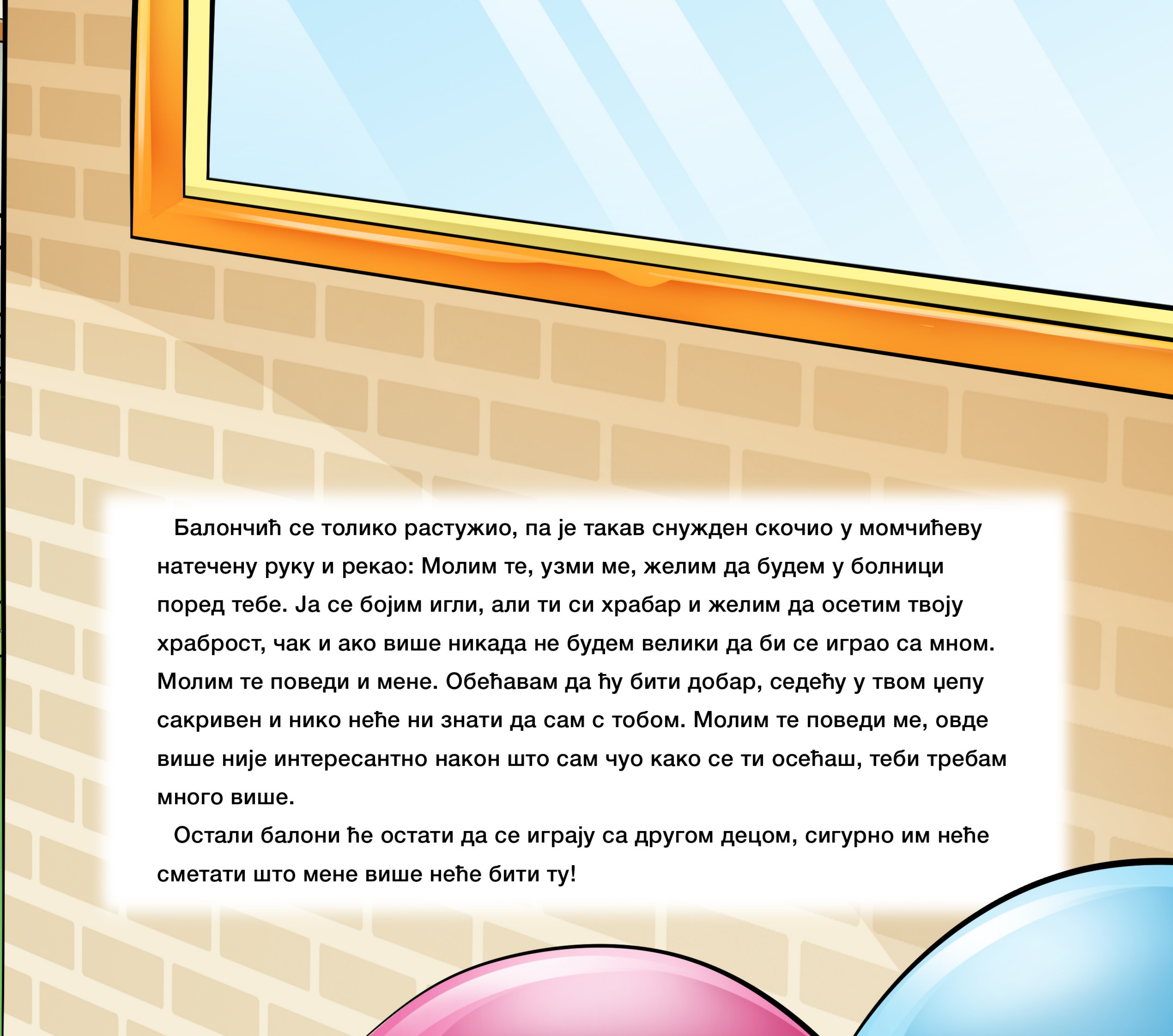
Момчић га је погледао још тужније и тихо објаснио: Али то сада није разлог, па није ми први пут да се куглам. Знам како се држи лопта и како требама замахнути према кеглама! Друго је у питању.

Ако те занима, објаснићу ти. Имам веома ретку болест и често отичем... Не знам зашто, једноставно могу отицати свуда. Понекад на руци, понекад на нози, али може и на лицу, па ми се очи затворе, и не могу да видим. Понекад отичем на леђима, али мајка се највише узнемири када ме боли грло, да ми не отиче грло. Тада тешко говорим и не могу гутати... А може ми и понестати даха...

Зато морам у болницу и тамо ми дају лек.

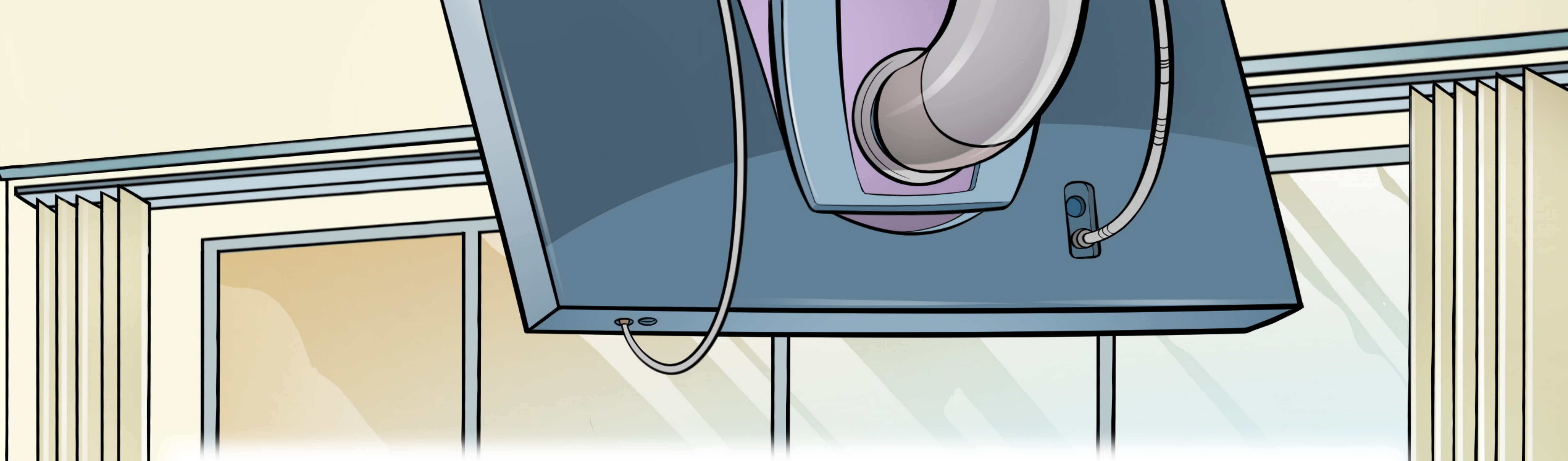

Балончић се толико растужио, па је такав снужден скочио у момчићеву натечену руку и рекао: Молим те, узми ме, желим да будем у болници поред тебе. Ја се бојим игли, али ти си храбар и желим да осетим твоју храброст, чак и ако више никада не будем велики да би се играо са мном. Молим те поведи и мене. Обећавам да ћу бити добар, седећу у твом џепу сакривен и нико неће ни знати да сам с тобом. Молим те поведи ме, овде више није интересантно након што сам чуо како се ти осећаш, теби треба много више.

Остали балони ће остати да се играју са другом децом, сигурно им неће сметати што мене више неће бити ту!

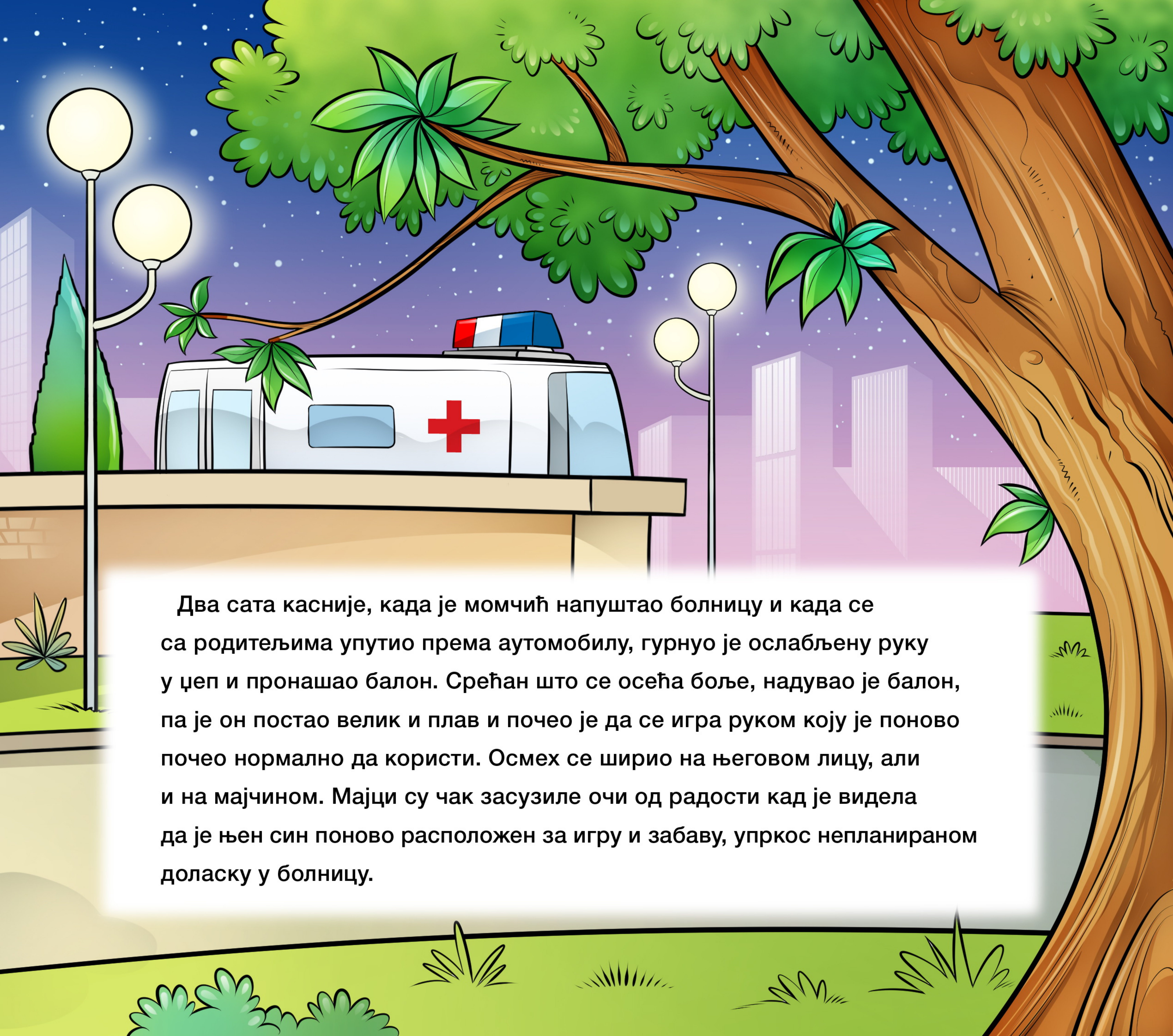

Момчић је убацио балончић у џеп, док му је мајка забринуто помагала да обуче јакну да би отишли у болницу. Миловала га је по глави и смешила му се док су се возили према болници. Док су се возили мама је већ јавила сестрама да припреме раствор са терапијом да би све било спремно да њен мали анђео прими терапију која му спашава живот. Заиста, кад су стигли у болницу, већ му се смешкала сестра Мими која му је припремила посебну собу где може да прилегне док тече терапија, да мало одмори.

На телевизији је већ био постављен дечји канал са цртаним филмовима. Дошла је и докторка да га поздрави и мало га је укорила: Зар се нисмо договорили да се нећемо виђати често? Мораш мало порастати како бисмо, када те меримо, могли да упишемо нове бројеве у болнички картон. Момчићу није било до разговора, али се културно насмешио и поздравио је докторку.

Два сата касније, када је момчић напуштао болницу и када се са родитељима упутио према аутомобилу, гурнуо је ослабљену руку у џеп и пронашао балон. Срећан што се осећа боље, надувао је балон, па је он постао велик и плав и почео је да се игра руком коју је поново почео нормално да користи. Осмех се ширио на његовом лицу, али и на мајчином. Мајци су чак засузиле очи од радости кад је видела да је њен син поново расположен за игру и забаву, упркос непланираном доласку у болницу.

Вратили су се кући и тамо га је чекало лепо изненађење. Другови са којима је славио рођендан су донели разнобојне балоне и желели су да наставе игру са рођенданске забаве. Да ли је то могуће?!!

Момчић и балончић су били пресретни! Наравно, одмах су прихватили позив другара и наставили су да се забављају, скоро као да ништа није ни зауставило њихову игру та два сата. У једном тренутку су се одвојили од осталих, погледали су једно у друго, и балончић је обећао да ће, кад год момчић отекне и треба да прими терапију, ићи с њим, да би потом наставили међусобну игру и играли се као прави одани другови.

